

000902-1

S ekologickým hnutím a hnutím „zelených“ se – aniž by to většina jejich přívrženců a zastánců tušila – vrací starý předsudek tzv. nové doby, který v romantismu už jednou oslavil svůj návrat, totiž předsudek, že příroda tak, jak je, je čímsi dobrým až božským. (A nezáleží na tom, zda to někdo formuluje tak, že tak to stvořil Bůh.) Ve skutečnosti je „příroda“ plná napětí a konfliktů: existují paraziti, nemoci bakteriální i virové, býložravci požírají rostliny, šelmy požírají jiné živočichy, bobři staví hráze a upravují tak stav vody na vybraném místě, atd. atd. Kromě toho platí, že člověk je původně také přírodní tvor. „Správnost“ přírodních pořádků by proto znamenala buď satisfakci pro veškeré aktivity člověka, který je přece vposledu také přírodním tvorem, anebo – nebudeme-li ho nadále považovat za přírodního tvora, ale budeme mu ukládat nějaké normy – respekt ke všemu, co se v přírodě děje a co se přírodního děje také v člověku a s člověkem, tedy např. také respekt vůči infekcím a jiným druhům chorob a odmítnutí jakýchkoli nápravných úkonů a opatření, zejména léčby jiné než „přírodní“, atp.

(Písek, 000902-1.)